



Obyråkratiska Sollerön

SÖLVE OLOFSSON

Ordet »byråkrati« ger många människor dåliga associationer. Det leder tankarna till oresonliga stelbenta ämbetsmän, okänsliga paragrafryttare och högvis med krångliga blanketter som måste fyllas i, ofta i tre exemplar.

En väl fungerande byråkrati kan förstås också vara av godo på många sätt och vis. Den är en garanti för rättvis likabehandling, och en spärr mot godtycke, mygel och svågerpolitik.

Ändå kan det kännas positivt att någon vid enstaka tillfälle vågar ta en genväg och strunta i regelboken, särskilt i ett läge där ingen blir lidande. Följande historia, som min mor har berättat, kan väl vara ett exempel på detta. Jag återberättar den som jag minns den, och jag låter inte eventuella sakfel störa en bra berättelse.

Min far »Sturull Gunnar« hette som ung Gunnar Olsson, och det var han inte ensam om. Det fanns minst två Gunnar Olsson till på Sollerön, och ofta hamnade posten i fel brevlåda. När han sedan 1945 skulle gifta sig med min mor »Rull Elsa« så innebar detta att hon skulle få precis samma namn som min faster. Ännu krångligare blev det när öns befolkning utökades med en entreprenör i maskinbranschen. Namn? Gunnar Olsson, såklart!

Ruben Daniels. Foto efter tavlan i prästgården



Rull Elsa och Sturull Gunnar Olofson

Det började komma fakturor på maskinreparationer och reservdelar. Nu tyckte mina föräldrar att måttet var rågat. De började fundera på att byta namn.

Ingen visste dock hur detta skulle gå till eller om det ens var möjligt. När man besökte prästgården för att ta ut lysning passade man därför på att fråga den välkände och omtyckte solleröprästen Ruben Daniels om råd. Han kunde ge besked. Visst var det möjligt

att byta namn, men helt lätt var det ju inte. Ansökningsblanketter skulle fyllas i och namnbytet måste godkännas i någon högre instans. Det var dessutom förenat med vissa smärre kostnader. Vilket namn hade då de unga tu tänkt sig?

”Vi har funderat på att kalla oss Olofson istället.”

Ruben blev alldeles tyst en god stund, och sedan sade han:

”Jag kan inte tycka att det handlar om ett namnbyte. Det är ju bara ett förtydligande.”

Sedan plockade han fram den stora kyrkboken som på den tiden förvarades i prästgården. Han tog en penna, strök över Olsson och skrev dit Olofson istället. Saken var klar!

Tjänstefel? Möjligen, men i så fall en förseelse som alla inblandade tjänade på och som ingen blev lidande av. Efter 70 år är dessutom regelbrottet preskriberat med god marginal. Jag tycker vi kan enas om att det var bra gjort!

Sölve Olofsson